

בענין: הקובלנה נגד ד"ר משה דודאי

צו לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים (נוסח חדש) תשל"ז - 1976

נגד ד"ר משה דודאי (להלן - הנקבל) הוגשה קובלנה, שלאחר תיקונה ב- 6.2.07, ייחסה לו התנהגות שאינה הולמת רופא מורשע כאמור בסעיף 41 (1) לפקודת הרופאים (נוסח חדש) תשל"ז - 1976 (להלן הפקודה), וכן רשלנות חמורה במילוי תפקידו כאמור בסעיף 41 (5).

התשתית העובדתית עליה סומכת הקובלנה את מסקנותיה האמורות, פורטה פרוט נרחב למדי בקובלנה, וענינה הוא טפול לא ראוי בביצוע ניתוחים, באי עריכת בדיקות, וברישום שאינו תואם את המציאות במכתבי שחרור שנתן למטופלים שונים.

הקובלנה המקורית (מ- 22.10.00) כללה גם נדבך נוסף של התנהגות לא ראויה, שהתבטא בהצגת הנקבל את עצמו באופן שוטף וקבוע כפרופסור, זאת בכתב ובעל פה "מבלי שניתן לו תואר כזה על ידי אוניברסיטה מוכרת בארץ ובניגוד לסעיף 9 לפקודת הרופאים (נוסח חדש) תשל"ז - 1976".

כשהוגשה הקובלנה מינה שר הבריאות ועדה כמצוות סעיף 44 לפקודה. על הועדה הוטל לשמוע את שיש לנקבל מה לאמר, וכן לרכז את החומר כולו, ולהמליץ בפני השר מה ייעשה בנקבל.

דיוני הועדה היו ארוכים למדי, ובשלב מסוים שלחם הודיעו הצדדים לועדה כי הגיעו להסדר טעון. הסדר הטעון מפורט בדו"ח הועדה (בו חסר התאריך) שהוגש לשר הבריאות. דו"ח זה הועבר אלי נוכח האצלתן אלי על ידי שר הבריאות של סמכויות הענישה המשמעתית המסורות לו לפי האמור בסעיף 41 לפקודה.

פרטי ההסדר שהושג מפורטים בדו"ח הועדה שהעתק חימונו מצורף כנספח א' לצו זה. הדו"ח כולל גם עובדות וממצאים שאל חלק מהם אתיחס בהמשך.

לפי ההסדר הועדה אמורה להמליץ בפני שר הבריאות על הרשעתו של הנקבל בשנים מתוך חמשת הפרשות נשוא הקובלנה. ההסדר שהושג היה מקובל על שנים מחברי הועדה. החבר השלישי הסתייג ממנו כמפורט בהמשך. עמדת הרוב היתה שבשני המקרים בהם הודה הנקבל הוא נהג בדרך שאינה הולמת רופא, בעיקר משום שלא בדק את החולות כראוי לאחר הניתוחים וכן על כך שהוא "עשה פרסום לשיטת הניתוח שהשתמש בה כמחלף קצר וקל שיש בו רק סיבוכים מועטים".

ההסדר האמור התייחס גם לענישה המשמעתית ולפי האמור בו על הועדה להמליץ בפני השר על התלית רשיון ל-11 חדשים. הטלת מגבלות על עריכת ניתוחים להצרת קיבה וכן המנעות מלהשתמש בתואר פרופסור, אלא אם יציג בפני היועצת המשפטית של משרד הבריאות אישור מאוניברסיטה המזכה אותו בכך, להנחת דעתה".

הסדר זה נתקבל כאמור על דעת רוב חברי הועדה. דעת המיעוט היתה שיש לשלול לצמיתות את רשיון הנקבל משום שהוא "לא פעל כרופא סביר, הסתתר מאחרי תואר של פרופסור שלא ניתן לו ע"י שום מוסד אקדמי בישראלי", ומשום שהוא התנהג "כלפי החולים (בדרך) שאינה מתקבלת על הדעת ובפרט כאשר בעת מצוקה הוא לא התנהג בהתאם לצפוי מרופא" חבר המיעוט הוסיף ש"כפי שנכתב בסיכום הדברים, שניים (מהמטפלים) קיפחו את חייהם וחמישה סבלו מסיבוכים בעקבות הניתוח".

דו"ח הועדה הגיע אלי כשהוא מלווה בחומר שנצטבר בו. עיון בכל אלו העלה שדבר תיקון הקובלנה הוסכם אמנם בין הצדדים, ואולם, כפי שנאמר במכתב אותו שיגרתי ביום 12.5.09 (שהעתקו רצוף לכאן כנספח ב') "לא הוגשה קובלנה מתוקנת", בנוסף "לא נרשם דבר הודאת הנקבל".

במצב זה, וכפי שנאמר במכתב האמור ביקש ב"כ הקובל לברר אם רצונו של הנקבל הוא להשלים את הדיונים בפני הועדה או לחילופין שיהיה מקובל על הצדדים לראות את המצב כאילו ניתנה ונרשמה הודאת הנקבל וכאילו הוגשה קובלנה מתוקנת.

ב"כ הקובל הודיעתני "שאין ברצונו (של עו"ד בלכר - ב"כ הנקבל) ליתן הסכמה כלשהי".

כאמור בסוף מכתבי הנ"ל, נוצר איפוא מצב בו "אין מנוס מהחזרת התיק לועדה" לשם השלמת ההליכים בנקודות החסרות ולשם מתן החלטות בנקודות החסרות. את החזרת התיק לועדה הוריתי לעכב ל-10 ימים כדי לאפשר לועדה להגיע להסדר "הפותר או מבחיר את החסר".

בין לבין קיבל הקובל החלטה ש"כדי למנוע עיכובים נוספים בתיק, ולאור הטעון הארועים נשוא הקובלנה, ולאור העובדה כי הנקבל התחייב לא להשתמש בתואר פרופסור אנו מוכנים להסכים לבטול סעיף 6 לקובלנה המתוקנת המתחייב לענין שימוש בתואר פרופסור שלא כדיון" (מכתב אלי של ב"כ הקובל מיום 28.12.00). בנוסף מכתב זה נאמר ש"פניות ותזכורות טלפוניות" לא נענו.

ב- 28.12.00 כתב עו"ד בלכר לב"כ הקובל שהנקבל "אינו עוסק בתחום מומחיותו מזה שלוש שנים, וכי זה יהא מצבו עד סוף שנת 2010 לפחות. עוד נאמר במכתב שהוא סובל מנזק בגבו ומנזק נוירולוגי בלתי הפיך, אשר מונעים ממנו את יכולתו לנתח...". בהמשך מבוקש שנוכח נסיבות אלו העונש המסוכם של 11 חדשי התליה יומר בעונש של נזיפה.

לבקשה זו השיבה ב"כ הקובל בשלילה. מאז עוכב הדיון משום שתיקו של הנקבל לא אותר.

השנים שנקפו מאז הארועים נשוא הקובלנה (רובם ארע בשנת 1987 היינו לפני 14 שנה) כוללים כ-11 שנים שחלפו מאז הוגשה הקובלנה. זהו כמובן מצב בלתי נסבל, ונראה הדבר שבמצב כזה

3

הרע שבפתחויות הוא החזרת התיק לעדה. דבר שהיה גורם בהכרח לדחיית טופס הסיום הליכי המשמעת.

בהיתת השתלשלות המאורעות מצביעה על כך שלצד הפתרון הרע הזה יש פתרון אחר, גם הוא רע, ואולם נראה כי הוא רע פחות. במכתבו של ע"ד בלסר מיום 28.12.03 מקופלת הבטו והסכמתו שהתסדר שחושג בזמנו, כפי שפורט בדעת הרוב של הועדה עדנו שריר וקיים. הצדדים נותרו אמנם חלוקים באותו שלב בנושא השקטות, אלא ראוי בתואר פרופסור שגם הוא מוחס לנקבל, ואולם כפי שכבר נאמר פריט זה נמחק מהקובלנה כך שלא נותר עוד ענין כלשהו השנוי במחלוקת בכל הטעם להסדר שחוצג.

המעשים המיוחסים לנקבל בהם הוא הורשע משמעתית הם חמורים מאוד. ההחלטה שעשה חבר המיטע בחוות דעת ממקדים עוד יותר את החומרה שבחם. במצב כזה ייתכן שהיה מקום לשקול ענישה קשה יותר מזו הנכללת בהסדר הטעון, אלא ש"פגעי הזמן" שתוארו לעיל כמעלים את פעולתם כך שהרע במיעוטו הוא אישור הסדר הטעון. צמצום ענישה זו ל"ניזיפה" כמבוקש על ידי הנקבל, ויתרה הופכת את החליף לפרסה המשדרת מסר שלילי לקהל הרחב ולצבור הרופאים.

אני מאשר את הסדר הטעון כמופיע בדו"ח המיטע של הועדה. תקופת התחילה בת 11 החודשים ותחל ב- 1.4.2011.

ברשיון הנקבל תירשמה המגבלות הכלולות בהסדר האמור.

23.1.11 נתן החס

נ. זילר

נשיא (בדימוס) של ביהמ"ש המחוזי בירושלים